

РОБЪРТ ШЕКЛИ ЗАРАЗНОСИТЕЛЯТ

Превод от английски: [Неизвестен], 1994

chitanka.info

Едуард Екс се събуди, прозя се и се протегна. Погледна накриво слънчевата светлина, която се лееше през отворената източна стена на едностаиния му апартамент, и повика дрехите си.

Те не му се подчиниха! Екс окончателно се събуди и повтори заповедта си, но вратата на гардероба не се отвори и дрехите не се помръдваха. Сериозно разтревожен, той скочи от леглото. Пак започна да формулира менталната команда, но спря. Не бива да се поддава на паниката. Щом дрехите не му се подчиняват, значи е виновно полусънното му съзнание.

Бавно се обърна към източната стена. Отворил я беше през нощта. Спря пред нея на границата, където свършваше подът, и се загледа към града.

Беше още рано. Млекарите вече разнасяха млякото и го оставяха на терасите. Мъж във вечерно облекло прелетя наблизко като ранена птица. Пиян е, реши Екс, наблюдавайки несигурната му левитация. Мъжът се наклони, опитвайки се да избегне млекаря, и падна от половин метър височина. Като по чудо запази равновесие, тръсна глава и продължи пеш.

Екс се ухили, гледайки го как плете крака по улицата. Там ще бъде по-безопасно за него. Никой, освен Нормалните и пси-хората, тръгнаха да се поразходят по някаква своя причина, не използва улиците. Но да левитира в такова състояние... Или ще го притисне телепортационен парашут, или ще си счупи врата между сградите.

Покрай прозореца прелетя вестникопродавец. От джоба на бедрото му се подаваха защитни очила. Момчето успокои дишането си и излетя към къщата, построена на покрива на двадесететажен небостъргач.

Собствена къща, помисли си Екс, това се нарича живот! Той живееше на четвъртия етаж в толкова стара сграда, че в нея имаше дори стълбище и асансьор. Но когато завърши университета „Микровски“ ... когато получи степен...

Ала сега не беше време да мечтае. Мистър Сплен не обичаше закъсненията, а работата му в магазина му даваше възможност да продължава учението си.

Отвори гардероба и се облече. После съвсем спокойно заповяда на леглото да се оправи. Одеядлото се повдигна и падна обратно. Екс сърдито повтори командата. Чаршафите бавно се опънаха, одеядлата

мързеливо се плъзнаха на мястото си. Възглавницата обаче не желаше да помръдне.

След петата заповед тя се намърда на мястото си. Оправянето на леглото продължи пет минути. Обикновено тази операция му отнемаше не повече от секунда.

Една ужасна мисъл разтърси Екс, коленете му омекнаха. Той не беше в състояние да управлява и най-простата телепортация! Това беше болест.

Но защо? Как е започнала? Не е изпитвал никакво необичайно напрежение, не си е блъскал главата над безнадеждни проблеми. Едва беше започнал да живее — та той е само на двадесет и шест! Занятията в университета вървяха успешно. Главният му показател бе в първата десетица, а показателят на възприемчивостта — на най-високото ниво според Спящия. Защо именно на него му се случи да хване последната останала на Земята болест?

— Да бъда проклет, ако се чувствам зле — каза високо Екс и изтри потта от лицето си.

Бързо заповяда на стената да се затвори — и тя го направи! С мислена команда пушна чешмата, левитира чаша, напълни я и я докара до себе си, без да падне нито капка.

— Временно блокиране — реши той, — флуктуация. Може би просто съм преуморен. Повече контакти, това ми е необходимо.

Отпрати чашата, любувайки се на плъзгането ѝ по въздуха и на слънчевите проблясъци по ръбовете ѝ.

— Аз съм толкова добре, както и вчера — каза си Екс.

Чашата падна и се счупи.

— Просто временно състояние — измисли си той ново оправдание. Разбира се, трябва да отиде на проверка в Службата за пси-здраве. Щом пси-възможностите ти са нарушени — не се бави! Върви и се провери.

Но агентите на службата са нервни момчета. Ако им попадне пред очите, гарантирани са му няколко години лечение в единична стая. И всичко е заради безопасността.

Това ще бъде краят му. Екстраверт във висша степен, Екс разбираше, че никога не ще издържи затворен сам в стая. Това напълно ще унищожи неговите пси-възможности.

— Тъпанари! — изруга той, отиде до отварящата се стена, погледна надолу, напрегна се и скочи. За един ужасен миг му се стори, че е изгубил дори основите на изкуството за левитиране. Наложил си да се стегне и полетя към магазина на мистър Сплен. Летеше, олюлявайки се като ранена птица.

* * *

Щабът на Службата за пси-здраве се намирал на осемстотин и третия етаж на бръмчаща като кошер сграда. Куриери долитаха и излитаха през огромните прозорци, прелитаха през стаята и хвърляха отчетите си на приемното бюро. Други отчети се телепатираха, записвани от девойки-чиновнички с телепатична чувствителност трети клас. Образците се телепортираха през прозорците. Слабичка пси-девойка четвърти клас събирала напечатаните листове и ги левитираше през стаята към деловодителите.

Смеейки се, през прозореца влетяха трима куриери. Прелитайки през стаята, единият закачи купчина отчети.

— Защо сте толкова невнимателен? — сърдито попита девойката четвърти клас. Документите ѝ изпопадаха на пода и тя трябваше да ги левитира обратно.

— Извинявай, сладичко — куриерът пусна отчета на масата, намигна ѝ, направи кръг под тавана и излетя през прозореца.

— Нерви! — измърка девойката, гледайки след него. Оставените без надзор листове пак започнаха да се разпиляват.

Крайният продукт от цялата тази дейност се извисяваше върху черното бюро на старши офицера от службата Пол Марин.

— Да не би нещо да не е наред, шефе?

Марин вдигна очи към асистента си Джо Лефърт и кимна. Мълчаливо му подаде пет регистрационни картончета. Това бяха съобщения за заболяване.

— Джун Мартинели, сервитьорка в „Сребърната крава“, Бродуей 4543. Наблюдения: нарушаване на пси-моторните функции. Диагноза: силна загуба на самоувереност. Заразителна. Под карантина за неопределено време.

И другите бяха за същото.

— Малко са — каза Лефърт.

Още една купчинка картончета падна на черното бюро. Марин ги прегледа апатично.

— Още шест. — Обърна се към голямата карта на Ню Йорк зад гърба му и с карфици отбеляза новите точки.

Не беше необходимо да казва нещо на Лефърт. Дори без да е насочена, мисълта му бе достатъчно силна, за да я улови Марин: „ЕПИДЕМИЯ!“

— Не го казвай на никого — прошепна Марин. Отиде до бюрото си, размишлявайки какво означават единадесет случая за един ден, щом обикновено нормата е един на седмица.

— Събери всички възможни сведения за тези хора. — Марин връчи на Лефърт регистрационните картончета. — Трябва ми списък с кого са били в контакт през последните две седмици. И без излишен шум.

Лефърт побърза да излезе.

Марин изчака малко, сетне изпрати телепатично повикване до Крандъл, шеф на проекта на Спящия. Обикновено подобни послания минаваха през група телепатично чувствителни девойки. Но Марин притежаваше невероятно силни пси-възможности. Освен това той и Крандъл имаха много добра синхронизация след дългогодишната им съвместна работа.

— Какво се е случило? — попита Крандъл. Придружаващият идентифициращ образ съдържаше всички, дори неподдаващите се на описание особености на човека.

Марин бързо му описа ситуацията.

— Бих искал да разбереш дали е случайност или имаме работа със заразноносител — завърши той.

— Значи имаш да черпиш — телепатира Крандъл. В самата периферия на чувствителността се усещаше, че седи на кей и лови риба. — Една вечеря в „Орлите“.

— Добре. Всички данни са у мен. В 5,30 става ли?

— Момчето ми! Хайде да е в 6,30. На човек с моите... м-м... габарити не му прилича да левитира твърде бързо. — Изпратеният като завършек образ представляваше натъпкан салам.

— Тогава до 6,30.

Те прекъснаха контакта. За момент Марин си пожела да е доктор от миналото. Тогава щеше да си има хубавичък дебел микроб за ловуване.

Диагноза: „РЯЗКА ЗАГУБА НА САМОУВЕРЕНОСТ“. Опитай се да я разгледаш под микроскоп!

Марин се сети за сервитьорката — първия случай. Може би е нареждала чиниите. Съмненията са се загнездили в ума ѝ няколко часа преди това, може би няколко минути... Разцъфтели са... Чиниите паднали. И сега девойката е сериозно болна от последната болест на човечеството. ЗАГУБА НА КООРДИНАЦИЯ НА ДВИЖЕНИЯТА. Ще се наложи да я затворят в самостоятелна стая, за да не заразява другите. За колко време? Ден, година, за цял живот?

Между другото някои от клиентите ѝ биха могли да са заразени. И да са донесли болестта на жените си...

Марин се изправи в креслото и повика телепатично жена си. Отговорът ѝ дойде бързо, изпълнен с топлинота.

— Хелоу, Пол!

Каза ѝ, че ще работи до късно.

— Добре — отвърна тя, но от всичките ѝ съпътстващи мисли се усещаше смущение. Много ѝ се искаше да научи какво става, обаче разбираше, че мъжът ѝ не може да ѝ отговори, и не смееше да пита.

— Нищо сериозно — кратко отговори Марин на неизречения въпрос и веднага съжали. Лъжата, неистината, полуистината, дори дребната измама с най-добри намерения се телепатираха отвратително. Въпреки това той не си взе думите обратно.

* * *

В пет часа служещите в отделите прибират бумагите си и се нареждат пред прозорците, за да си отидат вкъщи — в Уинчестър, Лонг Айлънд и Ню Джърси.

— Всичко е наред, шефе — Лефърт долетя до бюрото с дебела чанта в ръце. — Няма ли друг?

— Бих искал да си нащрек — отвърна Марин и взе чантата. — Вземи още агенти.

— Добре. Нещо ще се случи ли?

— Не знам. По-добре върви вечеряй.

Лефърт кимна, очите му заблестяха. Шефът се досети, че вече е телепатирал на жена си в Гринуич да не го чакат за вечеря.

Марин се чувстваше много самотен. Само той и възможната епидемия.

Точно в 6,20 стана, взе чантата и полетя към „Орлите“.

Ресторантът висеше на височина 600 метра над Ню Йорк, опирайки се на гърбовете на 200 мъже. Те бяха работници първи клас, минали през правителствена проверка. Като доближи, Марин видя под тях фундамента на сградата. Ресторантът плаваше, поддържан с лекота от необикновена пси-сила.

Седна до масата за почетни гости.

— Добре дошъл, мистър Марин — го поздрави главният келнер. — Трябва да ни посещавате понякога и на други места. Ако отидете в Майами, помнете, че и там има „Орли“. Храната е с най-високо качество.

И цените са с най-високо качество, помисли си Марин, поръчвайки мартини. Собственикът на „Орлите“ беше галеник на съдбата. Въздушните ресторанти станаха обикновено явление, но като пръв „Орлите“ все още беше най-популярният. А притежателят му се изхитри да не плаща дори данък за собствеността, защото след като затвореха, ресторантът излиташе в базата си в Пенсилвания.

Терасата започна да се повдига, когато пристигна Крандъл, задъхан и изпотен.

— Боже мой — едва проговори той, — защо няма вече самолети? През целия път духаше насрещен вятър. Уиски с лед.

Келнерът побърза за поръчката.

— Какво толкова неочаквано е станало точно преди уикенда? — попита Крандъл. — Полетите на дълги разстояния са за силните млади маймуни, а аз съм умствен работник. Как е жена ти?

— Все така. — Лицето на Марин представляваше нищо неизразяваща маска, сега се усмихваше.

Той поръча обета и подаде чантата на Крандъл.

— Хм-м-м — дебеланкото се наведе над страниците. Едрото му лице с резки черти ставаше все по-разсеяно, докато усвояваше информацията.

Докато той запомняше данните, Марин обходи с поглед терасата. Слънцето почти беше залязло и по-голямата част от местността бе потънала в сянка. Под тях в засенчените райони тук-там се мяркаха светлините на Ню Йорк, а над тях проблясваха звездите.

Крандъл не обърна внимание на супата си, съсредоточен в листовете, които отгръщаше. Още преди супата да изстине, беше прегледал всичко.

— И така, за какво ще говорим? — Крандъл беше най-талантливият от всички пси-изчислители и най-добре подхождаше за шеф на проекта на Спящия. Както и другите си колеги, той изпълняваше работата си несъзнателно, като преставаше да обръща внимание на данните, когато паметта му ги усвояваше. Несъзнателната информация се поглъщаше, проверяваше се, сравняваше се и се синтезираше. Отговорът се получаваше за няколко минути или за няколко часа. Но освен огромния си талант Крандъл притежаваше и недостатъци. Например той не можеше да издържи теста за левитация, предназначен за вестникопродавците. А за телепортиране или за телекинетични способности изобщо не ставаше и дума.

— Има ли нещо ново за Спящия? — попита Марин.

— Още спи. Някои от нашите стъкмиха уред за подсъзнателна инфилтрация. Тези дни ще го изпробват.

— Мислиш ли, че ще заработи?

Крандъл се засмя.

— Предсказвам вероятност едно към едно. Висока е, като се сравни с предишните опити.

Сервираха му речна пъстърва, прясна, телепортирана едва ли не направо от планинския ручей. Последва я месото за Марин.

— Мислиш ли, че нещо ще подейства?

— Не — лицето на Крандъл беше сериозно. — Не вярвам, че Спящия някога ще се събуди.

Марин се намръщи. Проектът на Спящия беше най-важният и най-неуспешният. Започна преди около 30 години. Пси стана норма, но все още беше непредсказуемо. То премина дълъг двестагодишен път от експериментите на Райн по екстрасенсорно възприятие, ала предстоеше още много.

Микровски придоби множество таланти от пси гледна точка. Оценяван като невероятно чувствителен, с пси-възможности на нивото

на гений, той беше най-забележителният човек на своето време.

С хора като Крандъл, Майерс, Блейсенк и други Микровски оглави телекинетичните проекти, изследваше теорията за мигновено пренасяне в телепортирането и проучваше наличието на нови, още неоткрити пси-възможности.

В свободното си време работеше върху собствените си любими идеи и основа Школа за парапсихологически изследвания, която покъсно бе наречена университет „Микровски“.

Онова, което **ДЕЙСТВИТЕЛНО** се случи с него, беше обсъждано години наред. Крандъл и Блейсенк го откриха, легнал на дивана, с толкова слаб пулс, колкото беше възможно да се напипа. Не успяха да го съживят.

Микровски вярваше, че разумът е самостоятелна, различна от тялото същност. Някои смятаха, че той е открил техника за проективно отделяне.

Но този разум не можеше да бъде върнат.

Някои твърдяха, че разумът на Микровски се е повредил от пренапрежение, като стопанинът му е изпаднал в кататония. Във всеки случай периодичните опити да го събудят се оказаха неуспешни. Крандъл, Майерс и още няколко души поддържаха проекта и получаваха за него всичко, от което възникваше нужда. Общопризнато бе, че геният на Микровски е невероятно ценен.

Там, където лежеше тялото на Спящия, израсна гробница, която стана нещо като параклис за туристите.

— Имате ли представа какво е могъл да търси? — попита Марин.

— Мисля, че и той самият не е знаел — отвърна Крандъл, заемайки се с шерито. — Дяволски странен човек, най-странният в света. Не обичаше да говори за работата си дотогава, докато не можеше да ти я хвърли в лицето завършена. Никой от нас не подозираше, че подобно нещо ще се случи. Бяхме убедени, че звездите и безсмъртието ни чакат зад ъгъла. — Той поклати глава. — Ех, младост, младост!

Когато си пиеха кафето, Крандъл вдигна очи, сви устни и се намръщи. Синтезът на усвоените от него данни завърши. Съзнателната част от разума му получи отговора по начин, който преди наричаха интуиция, докато пси-изследователите не свързаха това тъмно явление с подсъзнателното мислене.

— Знаеш ли, Марин, определено имаш работа с нарастваща епидемия. Това не е случайно заболяване.

Марин почувства, че вътрешностите му се свиват. Телепатира към въпрос:

— Има ли преносител на заразата?

— Има — Крандъл мислено отбеляза името в списъка си. Подсъзнанието му направи корелация на честотните фактори, изчисли вероятността и отговори: — Името му е Едуард Екс, студент, живее на Четвърто авеню, номер 141.

Марин тутакси телепатира на Лефърт заповед да арестуват Екс.

— Недей — намеси се Крандъл, — не смятам, че е в къщи. Ето вероятната крива на движението му.

— Все едно, отначало провери у дома му — каза Марин на Лефърт, — ако там го няма, провери следващата вероятност. Ще се срещнем долу в града, ако го проследите. — Той прекъсна контакта и се обърна към Крандъл: — Мога ли да разчитам на сътрудничеството ти? — това до известна степен дори не беше въпрос.

— Естествено — уклончиво отговори Крандъл, — здравето на първо място. А Спящия няма намерение да се помръдне. Съмнявам се, че е толкова трудно да се залови Екс. Вече би трябвало да е пълен инвалид.

* * *

Като кацаше, Екс загуби равновесие и тежко падна на колене. Надигна се, отърси се и тръгна пеш. Лоша левитация, помисли си той. Значи, ТОВА продължава.

Порутените улици сред бордеите на Ню Йорк бяха пълни с Нормални — хора, които никога не са владеели дори основите на пси-енергетиката. Всичкият този народ нито веднъж не се е мяркал в по-приличните райони на града. Екс потъна в тълпата, чувствайки се тук в по-голяма безопасност.

Внезапно откри, че е гладен. Влезе в някаква закусвалня, седна зад празния бар и си поръча хамбургер. Майсторът имаше един готов. Телепортира го върху чинията и без да гледа, направи още един кръг във въздуха и леко го спусна пред Екс.

Той мислено наруга майстора и поиска да си вземе кетчуп. Надяваше се, че бутилката ще се плъзне към него по плота, но тя не помръдна. Наложил се да протегне ръка. Като правиш такива грешки, трябва да следиш за всяка своя стъпка.

Започнал да разбира какво означава да си инвалид.

Като свършил с яденето, протегнал ръка, очаквайки, че в дланта му ще паднат парите от джоба му. Но те, разбира се, не паднаха. Екс изруга. Напоследък толкова често го правеше... Сякаш беше невъзможно да изгуби едновременно всичките си способности.

Но вече знаеше, че ги е изгубил. Така реши несъзнателната част от разума му и никаква внушена самоувереност не можеше да му помогне.

Майсторът го гледаше учудено. Наложил се Екс да бръкне в джоба си, да намери пари и да плати. Опита се да се усмихне и побърза да излезе.

Странно момче, реши майсторът. Вече беше престанал да мисли за него, но някъде дълбоко в разума му продължаваше оценката на видяното. Не може да командва бутилката... Не може да командва монетите...

Екс излезе на претъпканата мръсна улица. Краката го заболяха. През целия си живот не беше ходил толкова. Пси-хората, несвикнали на дълги разходки пеш, изглеждаха тромави. С облекчение излитаха в обичайната си стихия — въздуха. Хора кацаха и излитаха, въздухът бе пълен с телепортирани обекти.

Като се огледа, Екс видя добре облечен мъж, който се спусна на земята, спря един от разхождащите се пси-хора, размениха няколко думи и тръгна.

Агент на Службата за пси-здраве! Екс се досети, че са го проследили. Зави зад ъгъла и побягна.

Осветлението на улицата намаляваше. Младежът местеше с труд уморените си крака, опита се да левитира, но не успя дори да се откъсне от земята.

Паникьосан, пробва да телепатират на приятелите си. Безполезно. Телепатичните му способности бяха изчезнали.

Като океанска вълна го връхлетя шок. Блъсна се в стълб за уличното осветление и увисна, хванат за него. Всичко му стана ясно.

В свят, където хората летяха, той беше привързан към земята.

В свят на телепатични контакти той можеше да общува само посредством тромавите думи, и то докдето стигаше звукът.

В свят, където нямаше нужда от изкуствено осветление, той виждаше само тогава, когато очите му позволяваха.

Инвалид. Сляп, глух и ням.

Вървеше по ставаците все по-тесни улици, по мръсни сиви алеи. Имаше само едно предимство. Непълноценният му мозък не транслираше силна идентификационна вълна. Това затрудняваше търсенето му.

Екс реши, че му е нужно убежище. Някакво място, където няма да зарази никого, а офицерите на здравето не ще го намерят. Може би ще успее да наеме жилище от Нормалните. Би могъл да остане там и да установи какво не му е наред, да се лекува. Освен това му е невъзможно да бъде сам. С Нормалните все пак е по-добре, отколкото без никакви хора.

Стигна края на алеята, където се пресичаха няколко улици. Автоматично включи чувството си за локация, мъчейки се да разбере какво има отпред.

Безполезно. Както всички други чувства, и това беше парализирано, мъртво. Но десният завой му се струваше безопасен. Тръгна натам.

— Недейте!

Екс се завъртя, изплашен от тези думи. От един вход към него се втурна момиче.

— Чакат ли ме? — Сърцето му бясно удряше.

— Офицерите на здравето. Те знаят, че ще завиеш надясно. Нещо за твоя десностранен тропизъм, не ми е много ясно. Завий наляво!

Екс погледна девойката отблизо. Отначало помисли, че е на около 15 години, после обаче ги увеличи на 20. Дребничка, стройна, с големи тъмни очи на слабичкото лице.

— Защо ми помагаш?

— Чичо ми поръча — отговори девойката. — Бързай!

Нямаше време за допълнително аргументиране. Екс затича по алеята след девойката. Страхуваше се, че няма да може да я следва.

Тя явно беше от Нормалните, съдейки по уверените й широки крачки. Как обаче е могла да подслуша разговора на офицерите? Почти сигурно е, че той е бил телепатирани в тесен лъч. Може би чичо й?

Алеята завърши с двор. Екс нахълта вътре и спря. От покривите на сградите към него летяха хора. Обръчът се стягаше.

Офицери на здравето!

Екс се огледа, но момичето тичаше обратно по алеята, която не беше блокирана. Той опря гръб в зданието, чудейки се как можа така да сглупи! Та те точно по този начин залавят хората. Спокойно, да не заразят никого.

Това проклето момиче! Напрегна болящите го крака, за да побегне...

* * *

Стана, както предсказа Крандъл, помисли си шефът на Службата за пси-здраве.

— Дръжте го за ръцете и краката! — Увиснал на петнадесет метра над земята, Пол Марин наблюдаваше операцията.

Не изпитваше съжаление. Агентите действаха внимателно. Защо да използват силата на умовете си срещу жертвата? Освен всичко друго той е инвалид.

Почти го бяха заловили, когато...

Екс започна постепенно да изчезва. Марин слезе по-ниско, невярвайки на очите си. Младежът потъваше в стената, ставаше нейна част, топеше се.

После изчезна.

— Търсете врата! — телепатира Марин. — И проверете тротоара!

Докато агентите оглеждаха наоколо, той мислеше върху видяното. Търсенето на врата е оправдание за агентите му. Добре е да мислят, че човекът е изчезнал през скрита врата. Няма да е от полза за тяхната увереност в себе си, за здравомислието им, ако повярват в онова, което се случи в действителност.

Инвалидът Екс потъна в стената.

Марин заповяда да претърсят сградата. Но там нямаше нито Екс, нито следа, нито вълна от мозъка му. Изчезна, като че ли никога не го е имало.

Как, питаше се Марин. Нима някой му е помогнал?

Кой може да помага на заразоболен?

* * *

Когато Екс дойде в съзнание, първото, което видя, бе напукана измазана стена право пред очите му. Гледаше я дълго, наблюдаваше пращинките във въздуха над кревата, застлан със скъсано кафяво одеяло.

Креват! Той седна и се огледа. Намираше се в малка розова стая. По тавана пълзяха дълги пукнатини. Единствената мебел освен кревата беше обикновен дървен стол, поставен до откритата врата.

Как ли е попаднал тук? Екс помнеше събитията от миналата нощ. Да, най-вероятно да е била предишната нощ, помисли си той. Бялата стена, офицерите от службата... Навярно са го спасили. Но как?

— Как се чувстваш? — попита момичешки глас откъм вратата. Екс се обърна и позна бледото изразително лице. Това беше девойката, която миналата нощ го предупреди.

— Добре съм. Но как съм попаднал тук?

— Чичо ми те пренесе — отвърна девойката, влизайки в стаята. — Сигурно си гладен?

— Не особено.

— Трябва да ядеш. Чичо казваше, че дематериализирането е голямо натоварване на нервната система. Точно така те спаси от пситата, нали си спомняш. — Помълча малко. — Мога да ти донеса много хубав бульон.

— Нима ме е ДЕМАТЕРИАЛИЗИРАЛ?

— Той може да прави разни подобни неща — отвърна девойката безгрижно. — Тази способност получи след смъртта си. — Тя отвори прозореца. — Да ти донеса ли бульон?

Екс я изгледа недоволен. Положението ставаше все по-нереално именно когато той се нуждаеше от пълно осъзнаване на действителността... Това момиче май смята, че е съвсем нормално да има чичо със способности и енергия за дематериализиране, макар психологията никога нищо да не е знаела за това.

— Да ти донеса ли бульон? — пак го попита тя.

— Не — отвърна Екс. Стана му интересно какво ли означава това настояване да се храни. Външността на девойката нищо не му подсказваше. Тя беше симпатична дори в евтината си непретенциозна рокличка. Имаше необикновени черни очи и необикновено хладен израз на лицето. А по-точно — липса на израз.

Екс скри опасенията си за известно време.

— Чичо ти пси ли е?

— Не, той не притежава пси-енергия. Силата му е духовна.

— Ясно. — Екс си помисли, че точно тук се крие отговорът.

През цялата история хората са предпочитали да вярват, че природният им пси-талант е резултат от намесата на дявола. Смятали са, че странната енергия е негов дар, докато не я обяснили и не я регулирали. Но дори тогава имало някои хора — Нормални, които предпочитали да вярват, че случайните изблици на колосална сила са родени от духа. Очевидно чичото е от тази категория.

— Отдавна ли прави подобни неща? — попита Екс.

— Едва от около пет години. Откакто умря.

— Съвършено вярно — каза някакъв глас. Екс бързо се огледа. Гласът сякаш идваше откъм гърба му. — Не ме търси. Единствената част от мен в тази стая е гласът ми. Аз съм духът на чичото на Карин — Джон.

Екс за миг беше обладан от паника, но сетне разбра номера. Естествено, това бе телепатираният глас, умело фокусиран, за да създаде речеви ефект. А телепатираният глас може да означава само едно — че това е пси, който се представя за дух.

— Мистър Екс — продължи гласът, умело симулирайки произнасяните думи, — аз ви спасих с намесата си. Вие сте пси-инвалид, и то заразителен. Арестуването и изолирането ви за вас означават катастрофа. Истина ли е?

— Напълно. — С притъпените си чувства Екс се мъчеше да сондира източника на гласа. Имитацията беше абсолютна. Никакъв признак не сочеше, че източникът е човешка телепатия.

— Може би изпитвате известна благодарност към мен? — попита гласът.

Екс погледна девойката. Лицето ѝ продължаваше да е лишено от израз.

— Разбира се — отвърна той.

— Зная вашето желание — каза чичо Джон, — вие искате да получите убежище за достатъчно дълго време, за да възстановите енергията си. И ще го получите, Едуард Екс. Ще имате убежище.

— Много съм ви благодарен — умът на Екс работеше бързо, опитвайки се да обмисли плана за по-нататъшните си действия. Да се престори ли, че вярва в този дух? Сигурно телепатираният пси знае, че човек, обучаван в университета, не приема на вяра нещо подобно. От друга страна, може би си има работа с невротик, който се представя за дух по някакви свои причини. Екс реши да се престори, че му вярва. Чуждите намерения не го засягат. Неговият проблем е убежището.

— Убеден съм, че няма да откажете да ми направите една малка услуга — отново каза гласът.

— Какво искате? — Екс веднага застана нащрек.

— Усещам мислите ви. Смятате, че можете да се окажете въвлечен в опасна работа. Уверявам ви, не е така. Макар и да не съм всесилен, аз притежавам определена мощ, неизвестна нито на вас, нито изобщо на пси-науката. Примирете се с този факт. Вашето спасение е най-доброто доказателство. И имайте предвид, че всичко това е здраво свързано със собствените ви интереси.

— Кога трябва да изпълня поръчението ви?

— Когато му дойде времето. А сега довиждане, Едуард Екс — и гласът изчезна.

Екс седна на стола. Ами ако чичото е пси-мутант? Следващото ниво на еволюцията. Тогава какво?

Кари излезе и се върна със супата.

— Кой беше чичо ти? — попита я Екс. — Какъв човек беше?

— О, той беше много добър — отговори девойката, внимателно наливайки супата в чинии, — беше общар. Взе ме при себе си след смъртта на баща ми.

— Показваше ли някакви признаци за пси-енергия? Или някаква друга необикновена енергия?

— Не, той живееше спокойно. Всичко това започна, след като умря.

Екс усети съжаление към девойката. Съдбата ѝ беше тъжна. Безспорно пси е проверил разума ѝ и е открил, че чичо ѝ е умрял. А сега я използва като пионка. Жестока игра.

— Моля те, яж си супата — подкани го тя. Екс автоматично засърба, гледайки я в лицето. Сетне ръката му се отпусна.

— И ти яж — каза ѝ той. По бузите на девойката за пръв път плъзна руменина. Сякаш извинявайки се, тя се зае със супата, дори малко я разплиска от престараване.

* * *

Платноходката рязко се наклони. Марин трябваше да спусне главното платно, за да я изравни. Жена му седеше на носа и при маневрата политна към него, наслаждавайки се на това гмуркащо движение.

Отдолу се събираха страховити облаци — надигаше се буря.

— Хайде да си направим пикник там — Майра посочи перестите облаци, които ярко отразяваха слънчевите лъчи. Марин промени курса. Жена му легна на носа и протегна крака към мачтата.

Марин пое върху себе си цялата тежест на лодката. Лекото снаряжение тежеше стотина килограма заедно с платната. Неговите и на Майра килограми бяха още около 130, а възможностите му да левитира, проверени с тест, надхвърляха два тона.

Почти цялата работа вършеше вятърът. На управляващия лодката му оставаше само да прилага достатъчно усилие, за да я задържа във въздуха. Носеха се по вятъра като бяло перце.

Марин не можеше да се отърве от мислите си за заразносителя. Къде изчезна Екс? Дематериализира ли се? Невъзможно! Но беше факт.

Екс в стената. Премина и... — никакво отворстие.

— Стига си мислил — подкачи го Майра. — Докторът ти нареди да не мислиш тази вечер за нищо друго, освен за мене.

Марин знаеше, че нито имаше утечка в мислите, нито изразът на лицето му се бе променил. Просто Майра е много чувствителна към настроенята му. Не му се налагаше да прави весела гримаса, за да ѝ покаже колко е щастлив, или да плаче, за да демонстрира тъгата си.

Той спря леката лодка наред облациите, ориентира я по вятъра и спусна платната. Направиха си пикник на носа. Марин поемаше по-

голямата част от левитацията, макар че Майра също се опитваше... деликатно.

Така се опитваше вече седем години, след частично заразяване. Не изгуби напълно пси-възможностите си, но те бяха на пристъпи.

Още една причина да издири Екс.

Сандвичите много приличаха на самата Майра — мънички и красиви. И вкусни, телепатира мисълта си към нея Марин.

— Звяр — отвърна Майра на глас.

Слънцето ги поливаше с топли лъчи. Марин усещаше удивителна нега. Двамата се излезната на палубата. Той чисто рефлекторно поддържаше лодката. Почиваше си така, както не беше го правил от много седмици насам.

— МАРИН!

Телепатираният глас го сепна от дрямката му.

— Много съжалявам, момко — беше Крандъл, нахален и извиняващ се. — Мразя да ти развалям почивката, но открихме следа. Дяволски интересна. Очевидно нашият заразноносител не харесва и на някого друго. Съобщиха ми къде ще бъде в четири часа.

— Идвам — отговори Марин, — не можем да си позволим да пропуснем нещо. — Прекъсна контакта и се обърна към жена си: — Много те моля да ме извиниш, скъпа.

Тя се усмихна. В очите ѝ се четеше разбиране. Тесният лъч на посланието на Крандъл не обхваща и Майра, но тя се досети какво става.

— Можеш ли да спуснеш лодката? — попита я Марин.

— Разбира се. На sluка.

Той я целуна и скочи навън. Няколко секунди наблюдава дали тя ще успее да задържа лодката под контрол, сетне телепатира в службата за даване под наем:

— Жена ми ще ви я върне, наблюдавайте я.

После рязко се хвърли надолу. Толкова беше увлечен да изчислява темповете на разширяване на заболяването, че едва успя да види летящия към него кинжал.

Острието мина покрай него, след няколко метра зави обратно и отново атакува. Марин се помъчи да го хване мислено, но кинжалът беше управляван чрез телекинеза и се изтръгна. Все пак успя да го

отклони и най-сетне го хвана. Веднага се опита да проследи собственика му, обаче онзи изчезна.

Но не съвсем. Марин улови крайчето на идентификационната вълна на нападателя, която най-малко се поддаваше на контрол. Съсредоточи мисълта си, за да създаде образ. И го получи!

Екс!

Екс! Инвалидът! Слепият, заразителният, изчезналият в стената Екс. Очевидно той е изпратил страхливо кинжала.

Или някой друг го е направил вместо него.

Мрачно, с нарастваща увереност, че работата се усложнява, Марин левитира в Службата за пси-здраве.

* * *

Едуард Екс лежеше в затъмнената стая върху скъсаното одеяло. Очите му бяха затворени, тялото му — отпуснато. Мускулите на краката му трепереваха. Той се мъчеше да ги разслаби.

— Отпускането е един от ключовете към пси-енергията. Пълното отпускане връща увереността в себе си — страховете изчезват, напрежението се изпарява. Отпускането е насъщна необходимост за пси. — Произнасяйки този мислен монолог, Екс дишаше дълбоко.

Не мислеше за болестта. Няма болест, има само почивка и отпускане.

Мускулите на краката му станаха немощни. Екс се концентрира върху сърцето си, заповяда му да работи спокойно. Сетне заповяда на дробовете си да дишат дълбоко и бавно.

Чичо Джон? Не беше чувал за него почти два дни. Не трябва да мисли за него, поне сега. Необяснимият феномен чичо Джон ще получи обяснение с течение на времето.

Ами бледата, гладна, привлекателна девойка? И за нея не бива да мисли.

Мислите за всичко неуредено се изтласкваха с увеличаване на натиска върху тях.

Следваха очите. Да се отпуснат мускулите им е тежка работа. Върху ретината му затанцуваха образи. Слънчева светлина. Тъмнина, здание, изчезване.

Не. Не бива да мисли.

— Очите ми са тежки — казваше си той, — очите ми са от олово. Имам желание да се спусна, да се спусна...

И мускулите им се отпуснаха. Мислите му изглеждаха хладни, но под повърхността им се роеше безумно стълпотворение от образи и впечатления.

Инвалид, тъмна улица. Призрак, който не съществува. Гладната племенница. Защо ли е гладна? Суматоха от впечатления и чувства, червени и пурпурни експлозии, спомени за занятията в университета „Микровски“, телеборбата в Паладиума, срещата при Кайтоп.

— Отпускането е първата крачка към възстановяването. — Екс извика син цвят. Всичките му мисли потънаха в огромна синя пропаст.

Бавно постигаше желанието хлад в мозъка си. Започна да го залива дълбока умиротвореност. Бавно, утешително...

— ЕДУАРД ЕКС...

— Да? — Отвори очи, отпускането се оказа повърхностно. Огледа се и разбра, че гласът е на чичото.

— Вземете това — в стаята рязко влетя малка сфера и спря пред него. Изглеждаше направена от блестяща твърда пластмаса.

— Какво е това? — попита Екс.

— Ще я сложите в сградата, която ви посоча — гласът на чичо Джон не отговори на въпроса му. — Ще я поставите зад вратата, на масата, в пепелника, където щете. Сетне ще се върнете право тук.

— Какво ще направи сферата?

— Не е ваша работа. Сферата е връхът на психически триъгълник, чиято същност няма да разберете. Достатъчно е да ви кажа, че на никого няма да навреди, а на мен ще ми окаже огромна помощ.

— В града като че ли ме търсят — възрази Екс — и ще ме заловят, щом се покажа в центъра.

— Забравихте за помощта ми, Екс. Ще бъдете в безопасност, ако не се отклоните от маршрута, който съм ви набелязал.

Екс се колебаеше. Искеше да знае нещо повече за чичото и за неговата игра. И най-главното — защо се маскира като дух?

Или пък наистина е дух?

Ако е така, какво иска да направи със Земята? Класическите приказки за демоните, които искат да постигнат власт, са препълнени с

примитивен антропоморфизъм.

— Ще ме оставите ли на мира, след като се върна?

— Дадох ви дума. Изпълнете желанието ми и ще имате убежището, от което се нуждаете. А сега вървете. Нарисуваният маршрут е у Кари. Тя е зад вратата.

Гласът изчезна. Дори с притъпените си чувства Екс усети прекъсването на контакта.

Със сферата в ръка той отвори вратата. Кари го чакаше.

— Инструкциите са тук.

Екс я погледна внимателно. Изгубените пси-способности... Много би дал да разбере какво се крие зад спокойното симпатично лице. Пси никога не си даваха труда да четат по лицата. Аурата около всеки индивид беше най-добрият индикатор.

При положение, че имаш нормална пси-чувствителност, за да я прочетеш.

Слънчевата светлина заслепи Екс след двата дни в полутъмната стаичка. Той замига и автоматично се огледа. Никой не се виждаше.

Вървяха мълчаливо, следвайки инструкциите на чичо Джон. Екс хвърляше погледи наляво и надясно, уверен в уязвимостта си.

Пътят според инструкцията беше криволичещ и безсмислен, минаваше два пъти по едни и същи улици, а избягваше други. В Западен Бродуей се наложи да излязат от бордеите на територията на пси.

— Чичо ти казвал ли ти е някога какво има намерение да прави?

— попита Екс.

— Не — отвърна Кари.

Пак тръгнаха мълчаливо. Екс се опитваше да гледа в небето, където всеки момент очакваше да види пси-офицери, падащи като ангели отмъстители.

— Понякога се страхувам от чичо Джон — най-сетне събра смелост Кари. — Толкова е странен...

Екс разсеяно кимна. Помисли си за положението на девойката. Наистина ѝ беше по-зле, отколкото на него. Той знаеше за играта. А нея я използваша за някаква неизвестна цел и може би беше в опасност.

— Слушай — каза ѝ Екс, — ако се случи нещо, знаеш ли бара на Англьър, на ъгъла на Писти и Блайкър?

— Не, но мога да го намеря.

— Ще се срещнем там, ако нещо не е наред.

— Добре, благодаря ти.

Екс се усмихна накриво. Какъв идиот е да се грижи за девойката, щом не може на себе си да помогне!

Преминаха още няколко квартала. Сетне момичето нервно погледна Екс.

— Има едно нещо, което не мога да си обясня. Ами... Понякога виждам събития, които тепърва ще се случат. Някакви картини. Никога не зная кога точно ще се случи това, но след известно време става.

— Интересно — Екс поклати глава, — може би имаш наченки на ясновидство и трябва да отидеш в университета „Микровски“. Те винаги са търсели подобни хора.

— Досега всичко, което съм видяла, е ставало.

— Прекрасен резултат. — На Екс му стана интересно към какво клони девойката. Чака да я похвали ли? Не може да бъде толкова наивна, че да вярва в своята уникалност като единствен в света човек със скрито ясновидство!

— Чичо винаги досега е бил прав във всичко, което е казвал.

— Похвално — кисело се обади Екс.

Нямаше време за семеен панегирик. Стигнаха до Четиридесета улица и във въздуха гъмжеше от пси. Пеш ходеха малко, твърде малко хора.

Оставаха им три квартала.

— Знаеш ли кое ми е интересно? — не млъкваше девойката. — Когато виждам, че събитията ще се развият по един начин, а чичо предсказва друг. Кой ли ще излезе прав?

— Какво имаш предвид?

— Чичо казва, че ще бъдеш в безопасност, а аз не разбирам.

— Какво? — Екс спря.

— Смятам, че ще се опитат да те хванат сега.

Екс я погледна и замръзна. Нямаше нужда от пси-енергия, за да се почувства в капан.

Хората от Службата за пси-здраве вече не бяха толкова внимателни. Телепатичната сила го повали, болезнено наведе главата му, хвана ръцете и краката му.

Психически. Нито една ръка не го докосна.

Екс се бореше диво, обхванат от сляпа ярост. Изглежда залавянето го отърва от последните признаци на неустойчивост. Той се мъчеше отчаяно да разкъса телепатичните окови.

И почти го направи. Дойде му помощ. Освободи ръцете си, изхитри се да се вдигне във въздуха и неистово се устреми нависоко.

Но веднага се стовари върху тротоара.

Пак се опита, полагайки нечовешки усилия...

И изгуби съзнание...

Последната мисъл в мозъка на Екс бе, че чичото го е измамил...
Ще го убие, ако му падне случай.

След това настъпи мрак.

* * *

Незабавно беше свикана среща в Службата за световното здраве. В щаба си в Ню Йорк Марин отвори специален канал. Ръководителите в Рио, Лондон, Париж и Кантон се събраха на извънредно заседание.

Сбитата информация на Марин се разпространи по света за по-малко от минута. И веднага заваляха въпроси.

— Бих искал да узная — попита шефът на пси-здравето от Барселона — как така Екс ДВА ПЪТИ е избягал от вас? — Мисълта му се съпровождаше от неизменната идентификационна структура. Лицето му едва се различаваше — дълго, тъжно, мустакато. Естествено това не беше истинското му лице. Идентификационната структура винаги идеализираше стопанина си според неговото желание. В действителност барселонецът беше нисък, дебел и гладко избръснат.

— Втория път ви е избягал посред бял ден, нали така? — попита берлинският шеф. Членовете на ръководството видяха идеализираното му лице — широко и енергично.

— Така е. Не мога да го обясня. — Марин седеше зад черното си бюро в Службата за пси-здраве.

— Ето цялостната последователност на събитията — телепатирането демонстрира сцената зад гърба му.

След атаката на летящия кинжал Марин съсредоточи хората си около точката, където според думите на информатора на Крандъл би

трябвало да се появи Екс.

— Кой е този информатор?

— По-късно. Нека първо завършим.

Петдесет агенти блокираха целия район. Екс се появи навреме в посочения район. Отначало го задържаха не много трудно, по време на борбата той показва леко нарастване на латентните сили, сетне не издържа...

И изведнъж енергийният му потенциал нарасна скокообразно, като взрив. Екс изчезна.

С разрешение на Марин спомените му за този момент бяха извлечени и изследвани извънредно прецизно. Картината продължаваше да е неясна. В един миг Екс съществуваше, в следващия го нямаше.

Прожектирането на образите бе забавено до един на половин секунда. При тази скорост стана различим енергиен ореол около Екс, преди да изчезне. Нивото му беше толкова високо, че практически не бе възможно да се определи източникът.

Нямаше никакво разумно обяснение на този факт.

Както предсказа Марин, впечатленията на отделните агенти бяха прегледани без някакъв резултат.

— Няма ли нюйоркският шеф на здравето да ни предложи своето обяснение?

— През цялото време, откакто Екс се превърна в инвалид — започна Марин, — аз предполагам, че някой му помага.

— Има и друга възможност — обади се шефът от Варшава. Идеализираният му образ се появи заедно с мислите: слаб, с побелели коси, веселяк. — Екс е попаднал на някаква все още неоткрита форма на пси-енергия.

— Това излиза извън сферата на възможното — телепатира барселонецът с тъжните очи.

— Не съвсем. Спомнете си за появата на първите пси. Отначало са били самородни таланти. Защо следващата мутация да не стане поредния стадий на самороден талант?

— Ужасно предзнаменование — намеси се шефът от Лондон. — Но ако е така, защо Екс не използва силата си за собствена изгода?

— Може би не е сигурен в нея, а може би притежава индивидуална защитна система, която го предпазва от опасност в

стресови моменти. Не зная — каза със съмнение в гласа Марин, — всичко това, разбира се, са само възможности. Ние всички сме убедени, че съществуват още много недокоснати тайни на разума. Още...

— Аргумент срещу теорията ти — прекъсна го варшавянинът, телепатирайки направо до Марин — е фактът, че този някой, който помага на Екс, би трябвало да притежава пси-свърхенергия. Макар и за да осъществи почти мигновеното изчезване. Щом го е направил, как е допуснал случайността...

— Или привидна случайност — намеси се лондончанинът, — може би изпробва силата си. Пробутвайки Екс на Марин, подобна група би могла да предвиди съотношението между собствените си възможности и възможностите на всички пси. Повторената два пъти неспособност да се залови Екс е многозначителна.

— Съмнявам се — предпазливо се обади Марин. Според него дискусиата беше интересна, но в академично отношение. Май нямаше да донесе никаква практическа полза.

— А информаторът, който е съобщил данните на Крандъл? — телепатира барселонецът. — Разпитахте ли го?

— Не успяхме да го намерим. Блокирал е идентифициращата си мислена вълна, а ние изгубихме следата му.

— Какво смятате да правите?

— Първо — започна Марин, — да ви предупредим. Това е основният смисъл на срещата ни, защото заразносният може да напусне Ню Йорк. Показателят премина минималната граница на епидемията. Предвиждаме разсейване, макар че аз затварям града — той млъкна и изтри челото си. — Второ, смятам лично да проследя Екс, като работя по новата система на вероятно издирване, предложена от Крандъл. Понякога един човек е в състояние да направи това, което мнозина не могат.

Марин продължи обсъждането още половин час и прекъсна контакта. Поседя малко, като унило сортираше книгата си. Сетне се помъчи да се отърве от чувството за безнадеждност и тръгна към Крандъл.

Той беше в отдела си в гробницата на Спящия. Промърмори нещо за поздрав, когато Марин влетя в стаята, и му побутна един стол.

— Ще ми позволиш ли да прегледам системата ти за вероятно издирване? — помоли Марин.

— Добре — избоботи Крандъл. — Нищо особено, просто списък на улиците и на времето.

За да получи цялата тази информация, той беше извършил корелация на огромно количество налични данни. Местата, където Екс изчезваше и където се появяваше отново, психологическият му индекс плюс сумарна корелация на тайните места, подходящи за инвалида, защото там беше невъзможно да бъде открит.

— Мисля, че имаш добри шансове да го намериш — усмихна се ученият. — Но да го заловиш — това е друга работа.

— Знам — отвърна Марин. — Вече обмислих решението си. — Той отмести поглед от Крандъл. — Длъжен съм да убия Екс.

— Знам.

— Какво?

— Да, защото не можеш да рискуваш, като го оставяш на свобода. Показателите за разпространение на инфекцията растат.

— Наистина. Полицията на Министерството на здравето поставя под карантина всички болни. Работата засяга обществената безопасност. Очевидно Екс не може да бъде заловен. Ще видим дали може да бъде убит.

— На sluка. Убеден съм, че ще ти провърви повече, отколкото на мен.

— Нещо със Спящия ли?

— Последният експеримент се провали. Дори не помръдна.

Марин се намръщи. Това бяха лоши новини. Точно сега интелектът на Микровски би им свършил добра работа. Той беше тъкмо човекът, който може да се ориентира във всички тези случаи.

— Искаш ли да го погледнеш? — попита Крандъл.

Марин хвърли поглед на вероятностния си списък и видя, че до първата му среща остава почти един час. Кимна и тръгна след Крандъл. Преминаха по слабоосветен коридор до асаньора, а сетне извървяха още един коридор.

— Никога ли не си бил тук? — попита го Крандъл в края му.

— Не, но помагах при съставянето на плана за преустройство преди десет години.

Крандъл отключи последната врата.

Спящия лежеше в ярко осветена стая. Ръцете му бяха свързани с тръбички, по които течеше хранителен разтвор, поддържащ живота му. Леглото бавно масажираше отпуснатите му мускули. Лицето на Спящия беше бяло и не изразяваше нищо, както през всичките тридесет години. Лицето на мъртвец. Но още жив.

— Стига толкова — не издържа Марин, — достатъчно съм поразен.

Изкачиха се горе.

— Имай предвид, че улиците, които ти посочих, се намират в бордеите. Внимавай за всяка своя стъпка. По тези места все още има антисоциални явления.

— Аз самият се чувствам доста антисоциално — отговори му Марин.

Той левитира до покрайнините на бордеите и слезе на улицата. Чувствителният му трениран разум беше настроен на приемане, сортирайки постъпващите усещания. Вървеше по следата на вяла, почти изчезваща пулсация. Заразителят! Простря мрежата на усещанията си върху кварталите, като отсейваше, чувстваше, сортиреше.

Ако Екс е жив и е в съзнание, ще го намери.

И ще го убие.

* * *

— Ти си глупак! Невежа! Слабоумен! — крещеше гласът, лишен от тяло.

Като през мъгла Екс разбра, че се намира в бордеите, в стаята на Кари.

— Дадох ти описание на пътя — пицеше чичо Джон, гласът му кънтеше и се отразяваше от стените, — а ти зави погрешно!

— Не съм завил погрешно. — Екс стана от кревата. Интересно му беше колко ли е лежал в безсъзнание.

— Недей да спориш! Зави. Трябва отново да тръгнеш.

— Един момент — спокойно каза Екс, — не ми е ясна играта ви, но аз следвах всичките ви писмени инструкции. Завивах навсякъде там, където бяхте посочили.

— Не!

— Стига с този фарс! — извика му Екс. — Кой сте вие, дявол да ви вземе!

— Излизай! — изрева чичо Джон. — Излизай или ще те убия!

— Не правете глупости. Кажете ми какво искате от мен. Обяснете ми какво ми предлагате да направя. Обяснете ми! Не мога да работя добре, без да зная целта.

— Излизай — зловещо произнесе гласът.

— Не мога — отговори отчаяно Екс, — защо не захвърлите маската си на дух и не ми кажете какво искате? Аз съм обикновен човек. Навсякъде има офицери на здравето. Те ще ме убият. Първо трябва да възстановя способностите си. Но не мога...

— Тръгваш ли? — прекъсна го гласът.

Екс не отговори.

Невидими ръце стиснаха шията му. Той се дръпна. Хватката се усили. Някаква сила го блъскаше в стената. Екс се извърташе, мъчейки се да се изтръгне от безжалостните ръце. Въздухът оживя от препълващата го енергия, натискаше го, подхвърляше го, мачкаше го...

* * *

Марин почувства нарастване на енергията. Проследи я и я фиксира. Сетне левитира към мястото, опитвайки се да идентифицира структурата ѝ.

Екс!

Марин избяга слабата дървена врата и спря. Видя сгърченото тяло на младежа.

В стаята се носеше силата на демон. Внезапно Марин откри, че му се налага да се бие отчаяно, за да спаси собствения си живот. Издигна защита и удари по нарастващата наоколо телекинетична мощ.

В него полетя стол. Марин го отклони, но получи удар отзад с каната. Леглото се опита да го притисне до стената. Той се измъкна и беше ударен по гърба със стола. Лампата се разби в стената над главата му и го засипа с парчета. Метлата го перна под коленете...

Защитавайки се, Марин определи източника на пси-енергия. Той идваше от мазето.

Изпрати натам заплашителна вълна, започна да хвърля столове и маси. Атаката внезапно спря. Стаята приличаше на боклукчийска яма за счупени мебели.

Марин се огледа. Екс пак беше изчезнал. Търсенето на идентификационната му вълна също остана без резултат.

А човекът в мазето?

И той беше изчезнал. Но беше останала следа!

Марин изскочи от прозореца. Трениран за подобен род неща, той задържахме контакта с отслабената заглушена мисъл, докато притежателят ѝ бягаше към града. Гонеха се и в лабиринта от сгради, и на открити места.

Ако успееше да залови и да задържи съучастника! Марин непрекъснато намаляваше дистанцията до човека, помагач и атакуващ Екс. Насочил се беше извън града, на запад.

* * *

— Халба бира, моля — поръча Екс, мъчейки се да нормализира дишането си. Добре потича. За щастие барманът беше Нормален, и то твърде флегматичен. Мързеливо посегна към кранчето.

Екс забеляза Кари в другия край на бара. Девојката се беше облегла на стената. Слава Богу, че е запомнила! Плати бирата и отиде при нея.

— Какво ти се е случило? — попита го Кари, като видя изтощението му израз.

— Прекрасният ти чичо се опита да ме убие — направи гримаса Екс, — сетне нахълта един офицер на здравето и аз ги оставих да се бият.

По време на битката той се бе измъкнал. Надяваше се, че ниската интензивност на мислите му ще го скрие. Като инвалид едва ли е в състояние да транслира идентифициращи вълни. Понякога загубата на телепатични способности се оказваше ценно качество.

— Нищо не разбирам — Кари поклати тъжно глава. — Можеш да не ми вярваш, но чичо Джон винаги е бил добър. Това е най-безвредният човек, когото познавам. Не разбирам.

— Много просто — отговори Екс, — опитай се да разбереш. Той не е чичо ти Джон. Някакъв пси от много висок клас се е маскирал като него.

— Но защо?

— Не знам. Отначало ме спасява, после прави така, че да ме хванат, а сетне се опитва да ме убие. Абсолютна безсмислица.

— Какво да правим сега?

— Сега идва краят — Екс допи бирата си.

— Нима няма място, където да отидем — попита Кари, — където можем да се скрием?

— Аз поне не знам такова. И по-добре ти върви сама. Аз съм много опасна личност, за да си до мен.

— А пък аз няма да вървя — заяви момичето.

— Защо? — поинтересува се Екс.

— Няма да вървя.

Дори без телепатия той можеше да разбере какво имаше предвид Кари. Мислено изруга. Идеята, че девойката също по някакъв начин е отговорна за цялата история, не му харесваше. Службата за пси-здраве изглежда е отчаяна. Напоследък се провалиха няколко пъти. А това озлобява.

— Тръгвай си — Екс беше твърд.

— Не!

— Е добре, да вървим. Трябва да се измъкнем колкото се може по-бързо. Единственото, за което съм способен да мисля, е как да избягаме от този град. Точно оттам трябваше да започна, а не да си играя с духове. Естествено сега е твърде късно. Офицерите на здравето ще проверяват всеки пешеходец. Можеш ли да използваш ясновидството си? Виждаш ли нещо?

— Не — тъжно отговори Кари, — бъдещето е празно.

Екс виждаше същото.

* * *

Марин чувстваше, че притежава по-голяма мощ, отколкото преследвания човек. Появиха се признаци, че онзи отслабва, и той усили натиска.

Беглецът вече се виждаше, до него оставаше около миля. Като го доближи, Марин изпрати телекинетичен удар.

Той упорито се съпротивяваше. Марин го догони, хвърли го на земята и го притисна. Слезе и той и затърси идентифициращата му вълна.

И я намери.

Крандъл!!!

В продължение на секунда Марин можеше само да блещи очи.

— Хвана ли Екс? — телепатира Крандъл. Напрежението го беше изтощило напълно. Дебеланкото се бореше за всяка глътка въздух.

— Не. Ти ли беше неговият помощник? Истина ли е?

В мислите на Крандъл се четеше потвърждение.

— Как можа! — телепатира Марин. — Какво си мислеше! Ти много добре знаеш какво означава тази болест.

— Ще ти обясня по-късно — Крандъл се задушаваше.

— Сега!

— Няма време. Трябва да намериш Екс.

— Знам. Но защо ти му помагаше?

— Не съм му помагал — отговори дебеланкото, — поне не истински. Опитвах се да го убия. А ти си ДЛЪЖЕН да го убиеш. — Най-сетне стана от земята. — Екс е много по-опасен, отколкото смяташ. Повярвай ми, Марин, той трябва да бъде убит.

— Защо го спасяваше?

— За да го въвлека в още по-голяма опасност. Не можех да ти позволя да го заловиш и да го изолираш. Той трябва да бъде убит.

— Обясни ми.

— Не сега — поклати глава Крандъл. — Аз изпратих кинжала по теб, за да те убедя, че Екс е опасен. Аз те насочих към мястото, където можеше да го убиеш.

— Кой е той? Какво представлява?

— Не сега! Първо го убий!

— Освен това — добави Марин — ти не притежаваш толкова голяма телекинетична сила. Кой беше заедно с теб?

— Девойката — отговори Крандъл, — момичето Кари. Аз се преструвах на духа на чичо й. Тя стои зад всичко това. И нея трябва да убиеш — изтри потта, която се лееше по лицето му. — Извинявай,

Пол, че действях по този начин. Ще дойде време и ще чуеш цялата история. Главното е сега да ми повярваш.

Крандъл разтресе юмрук пред Марин.

— Длъжен си да убиеш и двамата! Преди те да убият всичко, което ти е скъпо!

Телепатираната фраза показваше, че не лъже. Марин се вдигна във въздуха, свърза се с агентите и ги инструктира.

— Убийте и двамата. Хванете Крандъл и го дръжте на прицел.

* * *

Екс свърна надолу по улицата, разчитайки, че като няма план, по-лесно ще ги обърка. Всяка сянка го плашеше. Очакваше телекинетичен удар, който най-сетне ще го настигне и ще го унищожи.

Защо чичото се опита да го убие? Не можеше да отговори. Защо смятаха, че е толкова важен? Още един въпрос без отговор. Ами девойката?

Екс я наблюдаваше с крайчеца на очите си. Кари вървеше мълчешком. Лицето ѝ беше поруменяло и оживено. Изглеждаше почти весела, вероятно причината беше освободеността от чичо ѝ. Каква ли друга можеше да бъде?

Че е с него ли?

Въздухът беше изпълнен с обичайното дневно движение. Летяха тонове руда под наблюдението на опитни работници. Долитаха товари от юг — плодове и зеленчуци от Бразилия, месо от Аржентина.

И пси-офицери. Екс не се учуди особено. Градът се наблюдаваше много внимателно, та да може да избяга. Още повече пък един инвалид.

Пси-офицерите заслизаха, оформяйки плътна фронтална верига.

— Е, добре — въздъхна Екс, — дявол да ви вземе, предавам се.

Стигна до извода, че именно сега е случаят, когато трябва да отстъпи пред неизбежното. Би следвало да помисли за девойката. Пси се измориха да си играят с него. Ако се опита да бяга, могат да станат жестоки.

Енергиен поток го събори.

— Казах ви, че се предавам! — извика младежът. Зад него Кари също падна. Енергията ги помете, завъртя ги из двора. Тя се засилваше, нарастваше.

— Спрете! — пак извика Екс. — Вие ще ни...

Имаше време — безкрайно малка частица от секундата, да проумее своето отношение към девойката. Не можеше да допусне с нея да се случи нещо. Не знаеше как и защо, но това беше Чувство.

Печално и горчиво усещане за любов.

Опита се да се вдигне на крака. Поток ментална енергия го събори, не му даде да се изправи. По него летяха камъни и павета.

Екс схвана, че не му позволяват да се предаде. Имат намерение да го убият.

И Кари също.

Помъчи се да се защити, макар да знаеше, че е слаб, опита да прикрие девойката. Кари се сгърчи — едно паве я удари в корема.

Като видя удара, Екс се разяри. Успя да се изправи и да направи две крачки.

Пак го събориха. Под действие на пси-силата стената започна да се срутва върху тях. Той се опита да измъкне Кари. Твърде късно — стената паднаше...

И в този момент Екс прескочи пропастта. Измъченият му пренапрегнат разум извърши скок на ново енергийно ниво. Съзнанието за това мигновено го изпълни.

Стената рухна, но Екс и Кари ги нямаше под нея.

* * *

— МАРИН!

Шефът на Службата за пси-здраве унило вдигна глава. Беше в кабинета си, зад собственото си бюро. Това пак се случи.

— МАРИН!

— Кой е?

— Екс.

Вече нищо не можеше да го учуди. Няма значение, че Екс владее тясно насочена телепатия.

— Какво искаш?

— Да се срещнем. Определи мястото.

— Където пожелаеш — отговори Марин със студено отчаяние. Изпълваше го любопитство. — Как можеш да телепатираш?

— Всички пси могат да телепатират — подразни го Екс.

— И къде? — попита Марин. Опита се да проследи посланието, но Екс толкова лесно управляваше тесния лъч, че позволяваше само на мисълта си да преминава.

— Искам малко спокойствие, така че сега съм в гробницата на Спящия. Можеш ли да дойдеш тук?

— Ще дойда — Марин прекъсна контакта.

— Лефърт — повика той.

— Да, шефе? — асистентът влезе в кабинета.

— Искам ти да ръководиш тук, докато се върна. Ако се върна.

— Как е Екс?

— Не зная. Не зная каква енергия владее. Не зная защо Крандъл искаше да го убие, но съм съгласен с присъдата.

— Необходимо ли е да бомбардираме гробницата?

— Няма нищо по-бързо от мисълта — отвърна Марин. — Екс е открил някаква форма на нула-прехода и може да изчезне, преди бомбата да падне. — Помълча малко. — Има още един начин, но повече няма да кажа. Екс може да ни подслушва.

— Не е възможно! Та това е пряко насочен разговор. Той не може...

— Той не можеше, но избяга — изморено му напомни Марин. — Ние подценяваме мистър Екс. Отсега нататък го смятай за всемогъщ.

— Добре — отговори Лефърт със съмнение в гласа.

— Имаш ли последните показатели за епидемията? — попита Марин, отивайки към прозореца.

— Те надминават епидемичните. Болестта прескочи границите на града.

— Сега не можем да проверим това. Ние бяхме съборени от хълма и паднахме от другата страна. Ще ни провърви, ако за една година светът изгуби само хиляда пси. — Марин стисна юмруци. — Само за това мога да разкъсам Екс на парчета.

* * *

Първото, което видя Марин, влизайки в стаята на Спящия, беше самия Микровски в саркофага си. Зад него стояха Екс и девойката.

— Поиска ми се да видиш Кари — усмихна се младежът.

— А аз бих искал да получа обяснение — Марин игнорира изумлението на девойката.

— Естествено. Отначало искаш да разбереш кой съм аз, нали?

— Да.

— Аз съм следващият стадий на пси. Парапси.

— Разбирам. И това стана...

— Когато се опитахте да убиете Кари.

— Най-добре започни с нещо друго — прекъсна го Марин. Преди да направи последната стъпка, той предполагаше, че ще чуе обяснението. — Защо си извадил хранителните тръби от Спящия?

— Защото Микровски вече няма нужда от тях — отвърна Екс. Той се обърна към Спящия и стаята забуча от енергия.

— ДОБРЕ ГО НАПРАВИ, ЕКС.

За миг Марин помисли, че девойката телепатираше. Сетне съобрази, че това беше самият Микровски.

— Известно време не ще бъде напълно в съзнание — обясни Екс. — Затова ми позволи да започна от самото начало. Както знаеш, преди тридесет години Микровски търсеше свръхпсиомощ. За да я открие, той раздели разума от тялото. После, вече притежавайки знанието, не беше в състояние да се върне в тялото си. За тази цел бе необходимо преминаване на по-високо енергийно ниво, а без подчиняваща се на командите му нервна система не можеше да овладее тази мощ. Никой от обикновените пси не бе в състояние да му помогне. За достигането на новото ниво всички нормални канали трябваше да бъдат блокирани и пренасочени, а цялата нервна система щеше да се окаже под ужасно пренапрежение. В общи линии аз съм първият истински пси, овладял мощта по този начин.

— Значи не си мутант? — озадачено го попита Марин.

— Мутацията няма нищо общо. Позволи ми да продължа. Микровски не можеше сам, без чужда помощ, да прескочи пропастта. За тази цел бях необходим аз.

— Не само той. И ти, и девойката, и Крандъл — телепатират Микровски на Марин. — Аз бях в телепатичен контакт с него. Заедно избрахме Екс за експеримента. Самият Крандъл не ставаше заради

неподходящата му нервна система. Взехме Екс за неговия темперамент и чувствителност. И трябва да добавя — за егоизма и мнителността му. Всичко беше предвидено, включително и ролята на Кари.

Марин слушаше студено. Нека обяснява. А той си има собствен отговор. Окончателен.

— Първо, затваряне на каналите. Пси-чувствата на Екс бяха блокирани. После го поставиха в стресова ситуация — предстоящо арестуване, изолация. Неговата природа не може да приеме нито едното, нито другото. Когато не успя да прескочи пропастта, Крандъл го спаси с моя помощ. Заедно с него, който се преструваше на чичото на Кари, застрашавахме живота на Екс, като засилвахме стреса.

— Значи това е имал предвид Крандъл — промърмори Марин.

— Да, той ти каза, че ти трябва да убиеш Екс. Вярно е. Ти трябваше да опиташ. Той ти каза, че девойката е ключът към всичко. И това е истина. Защото едва когато беше заплашен животът на Екс и на девойката, беше достигнат най-силният стрес, който можехме да предизвикаме. Младежът премина пропастта към по-висок потенциал. Веднага след това дойде разбирането.

— И той ти върна тялото — добави Марин.

— И той ми върна тялото — съгласи се Микровски.

Марин знаеше какво трябва да прави и благодари на Бога за предвидливостта на Службата за пси-здраве. Все пак обаче се забави за момент.

— И така, ако съм разбрал правилно, всичко — заразяването на Екс, чудните му спасявания, хитрините, които ти използва, са били предназначени да създадат сила, достатъчно голяма, за да ти върне тялото?

— Това е само част от целта — отговори Микровски. — Другата част е създаването на ново пси в лицето на Екс.

— Много добре — каза Марин. — Ще ви е интересно да узнаете, че Службата за пси-здраве винаги е обсъждала една възможност: връщането на Спящия, но на лудия Спящ. За този случай стаята е подготвена за атомен взрив. Четирите стени, подът и таванът са блокирани от мен. Атомният взрив не е мигновен — в усмивката му нямаше хумор, — но се съмнявам, че парапси-преходът е по-бърз. Скоростта на моите мислителни способности е същата като вашата. Имам намерение да взривя това място.

— Хората ти от службата са подозрителни — отговори Микровски, — но защо, в името на всичко свято, искаш да направиш това?

— Защо ли? Та ти съзнаваш ли какви си ги надробил? Върнал си тялото си. Но болестта излезе изпод контрол. Пси-науката е унищожена на всичките ѝ позиции! И всичко заради твоя егоизъм. — Мислено Марин вече извади ключа.

— Почакай! — намеси се Екс. — Очевидно не разбираш. Всичко това са временни смущения. Истина ти казвам. Никой няма да остане засегнат за цял живот. Болните могат да бъдат тренирани.

— Тренирани ли? За какво?

— За да станат парапси, разбира се. Пълното затваряне на каналите е необходимо, за да се извърши следващата парapsихологическа стъпка. Болестта е изходната точка. Днешното ниво на пси е неустойчиво. Ако аз не го бях изоставил, щеше да го направи някой друг през следващите няколко години.

— По-късно, когато се появят няколко души, прескочили пропастта — додаде Микровски, — ще стане по-леко. Също както началото на пси. А когато се появят първите постижения, всичко ще тръгне сравнително гладко. Колкото повече парапси, толкова по-леко.

— Как мога да ви повярвам?

— Как ли? Гледай!

Телепатията предава тънките нюанси на смисъла, които се губят в разговорната реч. При телепатирането състоянието „истина“ разкрива доколко човекът, изпращащ сигнала, вярва в тази истина. Съществува безкрайно много градации на истината.

Марин прочете вярата на Микровски в парапси. На подсъзнателно ниво. Невъобразимо правдива истина! Повече не му трябваха никакви аргументи.

Внезапно Кари се усмихна. Озари я поредното предчувствие. Приятно предчувствие.

— Помогни ми да стана — каза Микровски на Марин — и ми позволи да ти опиша в общи черти моята програма за тренировките.

Марин се зае да му помага.

А Екс се усмихна. Той прочете предвиждането на Кари.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.